

נִתַּן בְּאָדָם מכיון ששורש האדם הוא מיראה הזאת, ניתנה בו גם הסתכלות הזאת שהיא היראה השורשית, ואם יסתכל ויתבונן בשרשה של כל יראה יבוא אל היראה השרשית הזאת, ולכן **כְּשֶׁבֶאָה לֹא אֵיזָה יְרָאָה אֵי יִסְתַּכַּל בְּעֵין שְׂכָלוֹ לְבַחֲנִית הִירָאָה כִּי בְּאָה לְהִשְׁיבָה אֶל מְקוּרָהּ, וַיִּחְזֹר בְּאֹר חֲזוֹר אֶל הִירָאָה הָרֵאשׁוֹנָה שְׂמֻמָּנָה נִלְקַחָה שְׂהוּא רֵאשִׁית הַדָּבָר** כי האור חוזר הוא שכאשר השפע הבא לעולם על ידי לבוש, חוזר ומתדבק בשורשו, הוא חוזר ומאיר בדרך מלמטה למעלה, שמהחיצוניות שבה ומתעורר הפנימיות ועולה אל השורש.

וְזֶהוּ הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ, רֹצֵה לֹמַר שְׂמֻסְתַּכַּל אֶל רֵאשִׁית הַדָּבָר שְׂמֻמָּנָה נִלְקַח ועל ידי זה הוא באה אל היראה, **וְזֶהוּ (תהלים צא ז) 'פֶּל מִצְדָּךְ אֶלְפִי וְכוּ' שְׁעַל יְדֵי זֶה נִמְתַּקוּ הַדִּינִין כְּאִמּוֹר לְמַעַלָּה, שְׂזֶהוּ הַמִּתְקָת הַדִּינִים כְּאִשֶׁר יִבְאָר לְקִמּוֹן** ועל ידי זה נופלים שונאים, **רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵט** בעיוןך והסתכלותך, **שְׂתִּבְטֵט בְּהִסְתַּכְּלוֹתֶיךָ אֶל בְּחִינַת הִירָאָה שְׂבֵא לְשׁוֹב אֶל שְׂרִשָּׁה וְלִהְיִיאָה לְשִׁלְמוֹת הִירָאָה וְתִרָאָה שְׂבֵא לְהִשְׁלִימָה וְלִהְעֵלוֹתָהּ וְלִהְמַתִּיקָה בְּשִׂרְשׁוֹ** כשהיה ברור בעיניך שהיראה הזאת באה ונתעוררה בקרבך כדי להביאה אל השלימות, **זֶה שְׁלֹמֹת רְשָׁעִים** תראה.

וְזֶהוּ הַמִּתְקָת הַדִּינִין, לֹא כְּמוֹ הַפְּסִילִים הָאוֹמְרִים שְׂאִין לְשִׁים עַל לְבָם יְרָאת עֵנֶשׁ, וְאִם בָּא בְּמַחְשַׁבְתּוֹ דּוּחָה אוֹתָהּ לְבַל יַעֲלֶה לְפָנֶיהֶם כֻּלָּל, שְׂאִם כֵּן בְּמָה תִּתְקַן וְאִיךָ יִמְתְּקוּ הַדִּינִין שהרי כיון שיש לו יראת עונש סימן הוא שהוא בעולם הפירוד שיש בו טוב ורע, ואם כן ירא הוא גם מעניינים גשמיים, ואם לא יהיה לו יראה העונש כראוי איך יוכל להמתיק יראות הזרות.

וכן כתב במאור עינים (שמיני ד"ה ויהי):

וכן נצטוינו בתורה על יראת השם והוא מדת הגבורה והפחד יצחק, וכל הפחדים שבאים לאדם הוא השם ברחמיו המפחדו, כי עיקר היראה הוא יראת הרוממות, בגין דהוא רב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין, רק לאו כל מוחא סביל דא, כי 'הן יראת ה' היא חכמה' (איוב כח כח), ומי שאין בו זאת החכמה להביאו ליראת הרוממות מפחדו השם בפחדים שהוא מתפחד על ידי שכלו הקלושה, בכדי שעל ידי יראה הקטנה הזו יבוא לירא את השם יראת הרוממות, וזהו (משלי כח יד) 'והאלקים עשה שיראו מלפניו', ואמרו חז"ל (ברכות נט.) לא נבראו רעמים אלא כדי לפשט עקמימיות שבלב, כי רעם גבורותיו מי יתבונן, וזה אחד מגבורותיו שעל ידי יראת הרעמים יבוא לירא את השם, כי הרעמים שלוחותיהו דרחמנא עבדין, כי כמה פעמים לרוב אין מגיע היזק לאדם כי אם שיתפחד על ידי רעמים, וכן אמר הבעש"ט ז"ל שכל הפחדים אפילו בבעלי חיים המגיע לאדם הוא כוונת השם ברוך הוא להפחידו, כדי שיזכור לירא את השם, ואם האדם חכם ומתבונן את זה אז אין שום דבר המפחדו להרע לו מחמת שבתחלה היתה כוונת השם ברוך הוא להפחידו, לא משום שיענשו על ידי הפחד כי אם שמפחד זה יבוא לירא ולפחד מהשם, וכן עשה האדם, אבל אם האדם לא יתבונן את זה ולא יפחד וירא מהשם אז בא עליו הרע שהיה מפחד ממנו.

וְהִנֵּה כְּתִיב (בראשית א ד) 'וַיִּרָא אֶת הָאוֹר הַיָּשָׁן הָעוֹלָמוֹת הָיָה שִׂירָאו מְלַפְּנֵיו, לָכֵן נִקְרָא אֱלֹהִים מִדַּת יְרָאָה. וְכִתְיִב (תהלים לג יח) הִנֵּה עֵין ה' אֶל יְרָאוֹ, זֶה עֵין הַשְּׂגָחָה לְבָרָא הָעוֹלָמוֹת הָיָה שִׂירָאו מְלַפְּנֵיו בְּשִׁבִיל יְרָאוֹ. וְהִנֵּה הַהִסְתַּכְּלוֹת הַזֹּ

והנה יראה זו נקראת בלשון מושאל, כלומר כמו ששואלין דבר מחברו כן יראה זו מושאלת אצלנו. כי אי אפשר להשיג עיקר היראה על מתכונתה, שהרי היא בחינת אין סוף, והיא רק בחינת השאלה, וזהו (הגדה של פסח) 'ושאינו יודע לשאול' היראה, 'א"ת פתח לו'. צריך לפתוח לו הדיבור הראשון שממנו נולדו כל היראות כאמור, הנה נשתלשה היראה עד סוף המדרגה.

וְזֶהוּ (שם יט ח) 'תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, כְּשִׁלּוּמֵד בְּעֵינָיו זֶה שְׂמֻבְאָר אֶל הַשְּׁלֵמוֹת הִירָאָה שְׂהִיא תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ אֵין בָּהּ שְׂבִירָה כִּיּוֹן שְׂהוּא דְבוּק בְּבוּרָא יִתְבַּרַךְ וּבִירָאתוֹ שְׂמֻמָּנָה נִמְשַׁכּוֹ כֻּל הָעוֹלָמוֹת, וְלֹא שִׁיךְ בַּה שְׂבִירָה כִּי שְׂבִירָה הִיא הַסְתַּלְקוֹת הָעֲנַפִּים מִהַשּׁוֹרֵשׁ אֲבֵל הוּא דְבוּק בְּשׁוֹרֵשׁ עֲצָמוֹ שְׂהוּא הַשְּׁלִימוֹת, אֲזִי מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ הוּא מְשִׁיב נֶפֶשׁוֹ שְׂהוּא בְּמִדְרָגָה הַתְּחִתּוֹנָה בְּבַחֲנִיַת נֶפֶשׁ שְׂהוּא מְשַׁקֵּעַ בְּמִדְרָגָה פְּחוֹתָהּ שְׂמִדְרִיגַת נֶפֶשׁ הִיא מִדְרִיגָה תְּחִתּוֹנָה מְכַל חֲמֻשַׁת הַבַּחֲנִיּוֹת שְׂהֶם נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה חַיָּה יְחִידָה, וּבְמִשִּׁיב עַל יְדֵי הַבָּאָת הַשְּׂרָאָת הִירָאָה עֲלֵיו מְשִׁיבַת נֶפֶשָׁה גַם כֵּן. וְזֶהוּ תְּמִים תְּהִיָּה וְכוּ' כְּשִׁתְּהִיָּה בְּמִדְרָגַת שְׁלֵמוֹת הִירָאָה שְׂהִיא תְּמִיד, תְּהִיָּה עִם ה' אֶלְקֵיךָ, וְלִכְךָ הוּא ת' רַבְתִּי, כִּי יֵשׁ אֲתוֹן רַבְרְבִין וְאֲתוֹן זַעֲרִין, יֵשׁ אוֹתִיּוֹת גְּדוֹלוֹת וִישׁ אוֹתִיּוֹת קְטָנוֹת, הַזַּעֲרִין הֶם שְׂהַזַּעֲרוֹ וְנִתְצַמְצְמוֹ עַל יְדֵי צְמֻצְמוֹת רַבִּים, וְהֶם מוֹרוֹת עַל הַתּוֹרָה שְׂנַתְּלַבְּשָׁה בְּמִידוֹת שְׂבַעוֹלָם זֶה, וְהַרְבָּרְבִים שְׂלֹא הַצָּרְכוֹ לְצַמְצָם, כִּי לֹא שְׂהֶם בְּעוֹלָם הַמַּחְשְׁבָה, שְׂאוֹתִיּוֹת גְּדוֹלוֹת הֵן בְּעוֹלָם הַמַּחְשְׁבָה, אֶל הִירָאָה הַתְּמִימָה בָּא אֶל אֲתוֹן רַבְרְבִין שְׂלֹא הֵינּוּ בְּצַמְצוּם וַיּוֹבֵן זֶהוּ 'תְּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֶלְקֵיךָ', כְּשִׁתְּהִיָּה דְבוּק בְּשׁוֹרֵשׁ שְׂהִיא הַמַּחְשְׁבָה, אֲזִי תִמְשַׁךְ הַתִּי"ו שְׂהִיא מְאוֹתִיּוֹת הַמַּחְשְׁבָה עַד דְּרָגָה תְּחִתּוֹנָה שִׁישׁ בַּה אַרְבַּע מְאוֹת לְבוּשִׁים כְּמִנֵּין הָאוֹת תִּי"ו.

וְהִנֵּה הַחֲלוּק שְׂבִין יְרָאת הָעֵנֶשׁ לְיְרָאת הָרוֹמְמוֹת שְׂמִי שִׂירָאתוֹ מִפְּנֵי הָעֵנֶשׁ אֵינָה תְּמִיד, כִּי בְּעַת הַסְתַּלְקָה הָעֵנֶשׁ מְלַפְּנֵיו לֹא יִירָא וְסָרָה מְעֵלָיו, אֲבֵל מִי שְׂהוּא יְרָא בְּגִין דְּאֵיָּהוּ רַב וְשְׁלִיט, זֶהוּ יְרָאָה תְּמִידִית כִּי הַדָּבָר זֶה אֵין בּוֹ שׁוּם שִׁינוּי, שְׂהִרִי גְּדוֹלוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ לֹא שִׁיךְ בַּה כֻּלֵּל שִׁינוּי.

אֲמָנָם צְרִיף לִידַע כִּי אָנוּ רוֹאִים שְׂגָם יְרָאָה יְעוֹפֵף בְּמַחְשַׁבַת כֻּל אֶחָד וּבִלְבַב, הוּא כִּי כֻל דָּבָר רוֹצֵה לְאֲתַכְּלָל בְּשִׂרְשָׁא שְׂמֻמָּנָה נִלְקַח כִּי כֻל דָּבָר מִשְׂתוֹקֵק לְחֲזוֹר לְשִׂרְשׁוֹ שְׂמֻמָּנָה נִלְקַח, וְכֻל הִירָאוֹת נִלְקַחוּ מִיְרָאָה רֵאשׁוֹנָה שְׂהִיא שׁוֹרֵשׁ כֻּל הָעוֹלָמוֹת, אֶלֹא שְׂנַתְצַמְצָמָה בְּכֻמָּה בַּחֲנִיּוֹת יְרָאוֹת כְּדִי שִׁיכֵל הָאָדָם לְהִשִּׁיג כְּפִי הַבְּנָתוֹ, וְכֻל דָּבָר רוֹצֵה לְחֲזוֹר לְשִׂרְשׁוֹ, לָכֵן בָּאָה לְמִזְכָּרַת בְּמַחְשַׁבָה בְּלִבּוֹ לְעוֹרֵר יְרָאָה הָעֵקְרִית, וְעַל יְדוֹ תְּתַעַלָּה אֶל שְׂרְשׁוֹ וּבְעֵנֶשׁ יִתְבַּטֵּל.

בת עין המבאר - אור אין סוף של הכנעה וענוה

ענוה היא תכלית כל המדרגות, וצריך לכאורה, שיש תנועה תורנית וכן אבותנו דוב יצא מאושר שכול כאמנות ונעמן ודכים של הכנעה אמיתית כן, כאשר לא יד פוריא שוקרת אל השלימות הענוה הספיקה, אלא אדרבה, הענוה נתעלת לרמה מרוב ראשון במעלה לתנועתיות, שמתח ואז בודו בעבודת הבורא "ויספיקו ענוים בה שפחת" ומלכות מרוב (אנחת וליספיקו בעתים, בארץ המדברית, יציר ומסירות) וצריך פולחן מרובים ומאירים | שיער המפחית

בת עין המבאר מהדורה חדשה ללא ביאור פורמט גדול | פורמט קטן

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 להשיג בחנויות הספרים

